

A jövő iskolája

2217. szeptember 17-e van. A nap még mindig úgy süt, mintha nyár volna. Éppen az iskolába tartok. Általában minden nap feljegyzem a velem történeteket a saját holografikus naplómba, ami mindig a csuklómon van, de ma úgy érzem, készítek egy jegyzetet a mai világról, hogy majd évszázadok múlva, vissza tudják olvasni, hogy most hol tart a technika és akkor hol fog. Leginkább egy órára hasonlítanám a holografikus naplóm, de annyiban különbözik, hogy a holografikus részre írni kell egy e-tollal.

Az emberek éppen a reggeli csúcsforgalomban araszolnak a lebegő járgányaikkal. Ezek az „újfajta” (nekem nem új, mert már vagy 50 éve létezik) közlekedési eszközök biztonságosabb, mint régen a kerékkal közlekedő járművek. Az út egy nagy mágneses mező, ami az út szélénél meg is szűnik, így hát nem tudnak kisodródni, a bal és a jobb sáv között is van egy elválasztó csík, amivel megelőzték a frontális ütközéseket. Mivel középen ott az elválasztó csík, így csak olyan helyen lehet előzni, ahol éppen engedélyezi a holografikus közlekedési tábla. Ezeket azért tudom ennyire, mert ezt az iskolákban minden év elején elmondják a pár alkalmas közlekedéstanból. Nemsokára az iskolához érek, de előbb be kell ugranom a pékségbe. Manapság már egy pékség is hatalmas, hiszen az emberek kitalálták, hogy ne szállítsák az árut, hanem a pékségek vásárlóközpontja mögött folyamatosan süssék az árukat az erre alkalmazott robotok. Mivel folyamatosan sütik az árukészletet, ezért sosem fogynak el azok, amik például a legkedveltebb áruk. Ilyenkor már a sor sem nagy, hiszen fél kilenc van, már majdnem megkezdődött a munkaidő.

Végeztem is, ez aránylag hamar megvolt. Éppen megérkeztem az iskola bejáratához, ahol máris várnak a DNS-, az arc- és az ujjlenyomat-felismerők. Ezeket az ellenőrzéseket azért vezették be, hogy csak azok jussanak be a gimnáziumba, akik vagy itt tanítanak, tanulnak vagy esetleg a diáknak egy rokona, de a rokonokat már csak akkor engedik be, ha például beszélnie kell valamelyik pedagógussal. Ezeket az ellenőrzéseken kívül fel kell mutatni a holografikus személyi igazolványunkat. Az iskolánkban mozgólépcső van, amit én nagyon nem szeretek, hiszen felesleges, és árampocséklás is. De felfedeztem egy helyet ahol még van rendes lépcső, így hát én ott szoktam felmenni a teremhez. A liftek száma is megnőtt az elmúlt 100 évhez képest, amit szintén feleslegesnek tartok, mert nem kéne ennyire sok. A mosdókban is rengeteg minden fejlődött. A csapból a víz csak addig folyik, amíg a kezdet alatta tartod, a szappantartóból is hasonlóképpen jön ki a szappan, csak ott megszabott adag jön ki. A WC saját magát lehúzza. A kukáknak nincsen aljuk, és így rögtön mennek a süllyesztőbe. A kézszáritó szinte pont ugyanaz körülbelül 200 éve, de annyiban különbözik, hogy hasonlóképp, mint a csap, addig fúj, míg ki nem veszed a kezdet alóla. Na, amíg ezeket jegyzeteltem, észre sem vettem, hogy végeztem a bejáratnál lévő ellenőrzéssel. Fel is megyek a teremhez, talán most a mozgólépcsőn, mert úgy tudok figyelni a jegyzetelésre. Fel is értem a teremhez, itt is van egy kisebb ellenőrzés, de csak egy gyors retinaegyeztetés és már is bemehetek.

Ó! Megint elfelejtettem levenni a szemüvegemet, így újra kell azonosítatnom. Meg is van. Végre a teremben vagyok. Mindenkinek egyszemélyes saját padja van, le is ülök az enyémhez. A padunk úgy néz ki, mint egy nagy vízszintesen fektetett tablet, van ehhez is e-

tollunk, így dolgozhatunk rajta. A padokat úgy hívják angolul, hogy e-board, ami magyarul annyit tesz, hogy e-pad, itthon mindenki így hívja. Minden padnak van egy kódja, amit a bizonyos padnál ülő személy talált ki, így nem tud akárki belépni a padunkba (persze voltak olyan esetek, hogy a nagyobb informatikai tudással rendelkező diákok, feltörték a többiekét és, hogy is mondjam mai szóval, „trollkodtak” vagy mit csináltak rajta). Erre az e-padra ugyanúgy meg kell venni pénzért a tankönyveket, mint régen, sőt még a füzeteink is ezen vannak, hiszen manapság már csak művészeti órán használunk papírt. Nagyon szeretem a művészetórát, hiszen egészen visszamehetünk az időben a művészet során, amit ismét nagyon szeretek. No de visszatérek az e-padokhoz. Ahhoz, hogy tudjunk otthon tanulni az órán lejegyzetektől, meg kell adni az otthoni e-padunkkal meg az ittenivel egy közös kommunikációs kódot. Ez a kommunikációs kód annyit jelent, hogy miközben itt írom a tananyagot, aközben otthon is folyamatosan mentődik lefele az e-padra, amit otthoni tanuláskor vissza tudok olvasni. Manapság már a népszerűség fele-fele arányban okos és nem okos. Valakinek jót tettek ezek a technikai fejlődések, valakinek viszont rengeteget ártott.

A mi iskolánkban leginkább olyanok vannak, akiknek ez jót tett, hiszen mivel ez egy nagyon erős iskola, így olyanok, akiknek ez a fejlődés ártott, nem is igen tudnak bejutni egy ilyen erős gimnáziumba. Viszont még itt is megmaradtak azok a főbb jelzők, hogy: a menők, a furák, a veszélyesek, a stréberek, a viccesek, a flúgosak, a lusták és még sok más. Azt hiszem, hogy én nem tudom, melyik csoportba is tartozok, mert nem tagadom, hogy én vagyok az osztályelső a barátnőmmel (Liórával) egyetemben, de mégsem vagyok tanulsmániás. De azt hiszem, hogy a legjobb barátnőmmel ketten egy külön jelzőbe tartozunk, talán a könyvmolyok közé. Mi ketten nagyon szeretünk, könyvtárba menni. Manapság egyre nagyobbak a könyvtárak, hiszen a régi könyveket elrakták, így régi tankönyvek is vannak, régi képekkel, és régi nyelvjárással, amit megint nagyon szeretünk olvasni, hiszen azóta teljesen másként beszélnek az emberek. Szinte minden nap elmegyünk oda, és egy pohár tea, vagy sütemény mellett olvasgatjuk a régebbinél régebbi könyveket, már majdnem törzsvendégek vagyunk.

A könyvesboltokat nem igazán szeretjük, azok is jók, de sajnos ott nem könyveket adnak el, mint ahogyan a neve is sugallná, hanem mini pendrive-féléket adnak el, amin egyetlen könyv van. A pendrive-okon rajta van, hogy melyik könyv van rajta. Ezekre a pendrive-okra lehetetlen mást rátölteni így hát könyvnek hívják, bár én nem szeretem így hívni. Ezeket a kis mini „könyveket” az e-book nevű technikai eszközbe lehet behelyezni, ami viszont azért jó, mert nem rontja a szemet, mert nem világít, hanem hasonlít a könyvhöz, csak ugye, tabletra hasonlít. Engem és a barátnőmet furának néznek, hogy nekünk nincs ilyen e-bookunk, mert nálunk mindig igazi könyv van, amit az iskolától egy utcával arrébb lévő, könyvtárból kölcsönzünk.

Meg is érkezett Lióra, azt hiszem, abbahagyom a jegyzetemet, amúgy is nemsokára kezdődik a tanítás, hiszen mindjárt kilenc óra van.

Debrecen, 2217. szeptember 17. szerda

Vilder Gemma

Vizhányó Gizella